

Miloš Petković

POLJUBAC
PRINCEZE
ILDIKO

Legenda o sedam mačeva

DRUGI DEO

PORTALIBRIS

Miloš Petković
POLJUBAC PRINCEZE ILDIKO
LEGENDA O SEDAM MAČEVA

Copyright © PortaLibris, 2016.

Sva prava zadržana uključujući pravo na reprodukciju
u bilo kom obliku u celosti ili delimično.

PROLOG

Krvavi potpis

(Oktobar 1918. godine, bolnica u Pazevalku)

Probudio ga je razdirući bol u glavi.

Prožimao se u četiri pravca; od čela do temena i nazad i od jedne do druge slepoočnice. Poput dva rdom optočena žarača ili šila za led koji se taru i varniče, s namerom da mozak pretvore u bezobličnu smesu.

Šakama je pritisnuo slepoočnice i, pored bola, osetio nešto meko. Behu to zavoji koji se se usekli u uši i vrh nosa. Odmah je krenuo da ih skida, iako se plašio ishoda. Misao da je ostao trajno slep bila je užasna i samo kao ideja, ali morao je da se suoči s trenutkom skidanja zavoja s očiju. Izbrojao je dvanaest odmotaja pre nego što je osetio peckanje na kopcima. Kada je poslednji, trinaesti put odmotao zavoj, učinio je to žustro i snažno jer je osećao da mu se slepio za kapke, obrve, trepavice... Trgnuo se, bosim nogama udario u šipke kreveta, a onda se suočio s istinom. Osetio je mučninu i pritisnuo se na mestu gde je besneo jednjak, ali nije povratio. Kao kroz zamagljenu opnu, ugledao je ispucalu tavanicu preko koje se prožimao trag vlage u obliku ljudske šake. Srce je počelo ludački da mu bubnja u grudima, kao da će iskočiti napolje, nozdrve su pulsirale, šake stezale grubu bolničku posteljinu, a onda... Onda je pod spavaćicom osetio erekciju i znao je da je dobro.

Primirio se, lagano pridigao i osmotrio prostoriju u kojoj se nalazio. Brzo je, vojnički, prebrojao četrnaest bolničkih kreveta, od kojih tri behu prazna; sedam sa suprotne strane i još toliko sa njegove. Svi vojnici imali su poveze preko očiju. Iako su pokazivali znake života, nisu se micali niti reagovali na škripanje njegovog kreveta.

Oči ga zaboleşe od beline zidova koji su bili sve samo ne beli; prljavobele, sive i žučkaste fleke različitih oblika i veličina piljile su u njega. Poželeo je da što pre napusti tu prostoriju u kojoj su se mešali miris memle i urina; a i morao je da se pomokri. Nije video nokšir kraj kreveta, ali jeste papuče malo dalje, pred krevetom susednog vojnika. Okrenuo se i lagano spustio noge na hladni patos. Istog trena je osetio strujanje u zglobovima, listovima, kolenima i butinama, ali nije imao nameru da odustane. Erekcija je utihnula i sada ju je zamenio nesnosan bol i pomisao da će mu bešika eksplodirati pa je ustao brže nego što je trebalo i pao na susedni krevet. Vojnik koji je do tog trenutka nepomično ležao nije se probudio, ali je samo nakratko, u snu, počeo da bunca... Zapravo, otvarao je usta, ali reči nisu izlazile napolje; samo nerazumno grgotanje.

To je nateralo budnog vojnika da, teturajući se, navuče papuče i istrči iz prostorije. Kada je zatvorio vrata za sobom, seo je na pod i tiho izgovorio svoje ime. Nije bilo grgotanja, naprotiv... Prepoznao je svoj glas i osmehnuo se, shvativši da ga nije izgubio.

Nakon što je protrljao oči, ustao je i potražio mesto gde bi mogao da se pomokri. Vonj koji je dopirao ispod vrata preko puta kazivao mu je da neće morati da utroši mnogo vremena. Udahnio je duboko i ušao unutra. Trudio se da ne diše i ne gleda u čučavac, obavio posao i brže-bolje istrčao napolje. Sada su na red došla sećanja.

Bio je oštrouman čovek; sećao se gotovo svega pa i situacije koja ga je dovela ovde, u ovu bolnicu, rezervnu po svemu sudeći. *Previše je tiha da bi bila frontovska*, pomislio je i krenuo niz hodnik.

Zastajao je kraj svakih vrata i osluškivao, ali sem hrkanja, tihih jaku i buncanja nije čuo gotovo ništa. Kada je stigao do prozora, virnuo je napolje i ugledao pošljunčano dvorište i još jedno bolničko krilo s druge strane. Zbog dnevne svetlosti ga zaboše oči te je odmah produžio dalje.

Namerio se na zadnja vrata, na kraju hodnika, jer se nadao da će tamo naći doktora... Ili neku medicinsku sestru. Imao je pitanja. Pre nego što je pokucao, oslušnuo je i razočarao se; s druge strane je dopirala samo tišina. Isto beše i nakon prvog kucanja... I drugog. Zato se duboko nakašljao, latio kvake i ušao unutra. Prvo što je ugledao beše ćelavi potiljak što se pomaljao iznad naslona stolice. Bila je okrenuta prema stražnjem prozoru. Tu beše i radni sto sa hrpom papira, prazan krevet s leve strane i paravan s desne.

Vojnik se ponovo nakašljao ne bi li privukao doktorovu pažnju i... Ništa... Zato je i koraknuo napred, sve do stola i rekao: „Oprostite... Doktore...”

Opet ništa. Pomislio je da doktor spava u stolici pa je obišao sto i stao pred njega. Prizor koji je zatekao pokazao mu je da nije bio u pravu jer... Doktor beše mrtav.

Doktorove šake behu zarivene u naslone za ruke, međunožje mokro, vilica iskrivljena i razjapljena, a oči... Oči behu izvrnute nagore tako da su se zenice samo nazirale ispod modrih kapaka. Beonjače ne behu prošarane krvavim linijama već potpuno bele. Vojnik se mogao zakleti da je doktor umro od straha.

Iznenadni kašalj koji se začuo iza paravana odvuкао je vojnikovu pažnju sa doktora. Da se malopre nije olakšao, učinio bi to sada, u trenutku kada se i sam prestravio i koraknuo unazad. Sledeći zvuk koji je dopro do njegovih ušiju beše škljocanje upaljača nakon kojeg se dim pojavio iznad paravana. Silueta krajnje neočekivanog izgleda pomerila se i stupila pred njega.

Visoki, plećati čovek odeven u dugi, ziftrni kaput nosio je tamne pantalone, uglačane crne cipele i šesir čiji je obod zaklanjao

njegovo čelo, obrve i oči. Na ramena mu je padala siva kosa prošarana sedim vlasima. Čak je i prste krio pod crnim, kožnim rukavicama.

Vojnik se, opet, mogao zakleti da ga, ovako tamnog, nije primetio kada je, isprva, ušao u prostoriju i osmotrio sto, krevet i paravan. Misli mu je odmah preseklo pitanje da li ovaj stranac ima udela u smrti doktora. Sekund kasnije dobio je odgovor: „Ja sam doktoru učinio uslugu, ali... Nema razloga za brigu... Vojniče... Moje namere, kada si ti u pitanju, potpuno su drugačije.”

Da li on to može da čuje moje misli?!, zurlao je vojnikov um. „Da”, kratko je odgovorio stranac, povukao dim pa nastavio: „Mogu da čujem tvoje misli, vidim snove svih ranjenika s kojima si delio sobu, ali... To sada nije važno. Važno je da sam tu zbog tebe.”

Vojnik je, samo na tren, pozeleo da je sve ovo samo san, ali je znao da će mu stranac reći da se uzalud nada pa se nakašljao i upitao ga: „Ko ste vi? Prilično sam siguran da se nikada ranije nismo sreli...”

„U pravu si, vojniče, nismo... Bar ne na javi. Niti ćemo se ponovo sresti ukoliko sada napravimo dobru pogodbu.” Strančev glas bio je dubok i rezak, a nemački perfektan iako je, iz nekog razloga, vojnik bio siguran da pred njim stoji stranac.

„Kakvu pogodbu? Ne razumem, o čemu govorite? I, insistiram da mi kažete ko ste!”, reče mu vojnik, nadajući se da je povukao pre hrabar nego glup potez.

„Nije važno ko sam ja, čak ni to ko si ti, bar ne u ovom trenutku. Jedino je važno ko možeš postati. Sada sedi...”, odgovori mu stranac, zatim obiđe sto i snažno uhvati rukama doktora za ramena i izbaci ga iz stolice. Vojnik je zadržtao kada im se ukrstiše pogledi; strančeve beonjače behu crvene kao krv. Seo je u stolicu, a stranac stade preko puta njega, osloni se na ivicu prozora i nastavi s pričom: „Preživio si napad u kojem su Britanci koristili bojni otrov. Pretrpeo si samo lakše povrede očiju i disajnih puteva, barem

prema nalazima doktora koje sam našao u fioci. Privremeno si izgubio vid usled *histeričnog slepila*, a moć govora usled *histerične onemelosti*. Prošao si znatno bolje od gotovo svih saboraca. Ipak, ne bi bilo tako da i ja sam nisam umešao prste u celu priču.”

„Kako to mislite?”

„Nisam ni očekivao da ćeš odmah shvatiti”, i dalje prilično zagonetno nastavi stranac. Nakon što je otpuhnuo još par dimova, dodade: „Time što sam te odabrao, ja sam te, na meni svojstven, volšebnički način, zaštitio.”

„Zašto?”, upita vojnik kao da veruje u strančeve reči.

„Zbog ovoga”, kratko mu odgovori ovaj pa gurnu ruku u unutrašnji džep kaputa i dade mu smeđi svitak. Vojnik ga uze, rastvori i poče da čita. Posredi je bio nekakav ugovor, previše arhaično napisan za njegov ukus. Svakom rečju bivalo mu je jasnije s kim ima posla. Kada je završio sa čitanjem, sklopio je svitak, duboko udahnuo i nerado pogledao stranca pravo u oči. „Možda će zvučati ludo, ali... Vi ste, zapravo...”, započe nevešto vojnik, ali mu stranac u crnom ne dade da završi rečenicu. „Da. Ja sam taj.”

„Pa... Šta sad?”, upita ga vojnik krajnje naivno.

„Vrlo je jednostavno. Tu jasno piše šta meni treba, a trenutno je tvoje, a još jasnije šta ti ja mogu dati za uzvrat. Samo treba da kažeš šta želiš, potpišeš ugovor i... Moći ćeš da načiniš velike stvari. Toliko velike da će te učiniti besmrtnim.”

Usledilo je nekoliko trenutaka tišine pre nego što je vojnik ponovo progovorio, sada mnogo sigurnijim tonom. „Pretpostavljam da ne moram naglas da izgovorim to što želim...”

„Ne moraš, vojniče, očekivao sam takvu želju”, odgovori ovaj, jasno mu stavljajući do znanja da u svakom trenutku čita njegove misli. „Sada, samo potpiši, za ostalo ću se ja postarati.”

Vojnik se osvrnuo oko sebe, pogledom tražeći kakvu olovku koja je ranije pripadala doktoru, ali ga stranac prekide: „Ne... Ne treba ti olovka... Potpiši se krvlju.”

Vojnik se, samo na tren, zbunio te je od stranca uzeo oštro nalivpero i vrhom se uboo u jagodicu domalog prsta na levoj ruci. Vrh nalivpera je upio prvih nekoliko kapi krvi... Zatim je čitko napisao svoje ime i, zajedno sa ugovorom, nalivpero vratio strancu s kojim je upravo napravio nesvakidašnju nagodbu.

U sledećem trenutku, na strančevom licu je zaigrao osmeh zadovoljstva. Pod tankim usnama sjali su zubi beli kao slonovača, a u bademaste oči kao da je navrlo još krvi. Nakon što je smotao ugovor i stavio ga nazad u džep, stranac je ispružio ruku ka vojniku, s namerom da se rukuju. Čak i preko rukavica, vojnik je osetio led u njegovim šakama.

„Sada odlazim. Kada odem, biće ti loše neko vreme, ali... To je mala cena za ono što si dobio.” I pre nego što je napustio prostoriju, stranac dobaci vojniku sa vrata: „Preporučio bih ti da sada baciš pogled kroz prozor... Zbogom...”

Kada se vrata zatvoriše za strancem, vojnik priđe do prozora i vide grupu doktora i vojnika kako ulaze u krilo u kojem se nalazio. Odmah je zaključio kako bi mogli da pomisle da on stoji iza doktorove smrti pa je brže-bolje potrčao nazad u sobu s krevetima. Tamo je ponovo umotao zavoj oko glave i preko očiju i legao u krevet. Prošlo je nekoliko trenutaka pre nego što je začuo korake i glasove iz hodnika. To ga nateralo da se nakratko osmehne i pomisli kako će, od sad pa nadalje, sve biti onako kako je oduvek želeo.

LOVAC I VUK

(Selo Eprat nadomak Bedburga, Nemačka, godina nepoznata)

Lavež seoskih pasa unosio je nemir u srca kišom orošenih vojnika koji su u stopu koračali kraj teglećih kola. S druge strane, konji su uznemireno vukli tovar, više u želji da se otrgnu i nestanu u magli nego da kola doteraju do cilja.

Stari ambar ka kom su vojnici terali konje brojao je više od dve stotine godina. Nekim čudom, balvani koji su sačinjavali zidove i grede nisu podlegli zubu vremena, ali krov i te kako jeste; nekada nataloženu slamu sada su menjali široki, drveni crepovi koji su, dobrim delom, bili dotrajali. Gledano iz podnožja brežuljka, delovalo je kao da ambar lebdi nad tlom, šćućuren na tepihu satkanom od magle.

Kada su stigli pred ambar, poče da grmi. Odjednom, i kiša poče jače i silovitije da dobuje po šinjelima stamenih vojnika, po dotrajalom krovu, konjima i tovaru koji beše prekriven ceradom.

Široka, dvokrilna vrata ambara behu otvorena, ali konji, zajedno sa visokim tovarom, nisu mogli da uđu unutra. Jedan od vojnika, koji je u zubima držao polovinu mokre, davno ugašene cigarete, zaustavio je konje i doviknuo ostalima da se prihvate tovara. Pod ceradom je bio kavez, postavljen na nosila koja su vojnici prihvatili. Glas vojnika sa polovinom cigarete privukao je još nekoliko prilika koje iziđoše iz ambara da im pomognu. Iako sadržina golemog kaveza ne beše laka, brzo su ga uneli unutra i spustili na utabanu slamu.

Kada se ispod cerade začulo mučno krkljanje, vojnici se kao opareni povukoše po nekoliko koraka unazad, a najmlađi među njima, po imenu Bastijan, otrča do kola. Odatle je doneo duga koplja sa čudnovatim vrhovima i podelio ih starijim saborcima. Voda mu se slivala niz čelo, obraze i bradu koja je drhtala. U jednom trenutku, za vreme puta, upišao se od straha kada je prilika pod ceradom udarila u rešetke kaveza, bolno zaječala i, na kraju, zarežala kao zver. Srećom, ceo je bio moka pa to ostali nisu mogli da primete. Topla mokraća mu je, čak, nakratko zagrejala butine.

Svetlost koja je dopirala sa okolnih fenjera osvetljavala je kavez i nekoliko metara oko njega. Svi vojnici nalazili su se u tom krugu, osim jednog... Onog koji je i čekao ovu važnu isporuku. Omanji čovek čkiljio je ka kavezu, a zatim, s blagim osmehom zadovoljstva na licu, prišao do noseće grede, uzeo fenjer te i sam prišao do kaveza.

„Skinite ceradu!”, povikao je glasom koji se nimalo nije slagao s njegovom konstitucijom i visinom... Beše prodoran, odsečan i dubok kao bezdan.

Vojnici ga bespogovorno poslušашe, ali se moglo videti da to rade s povećom dozom opreza. Zadovoljstvo na licu njihovog pretpostavljenog naraslo je onog trenutka kada je video posrebrene rešetke kaveza, a dostiglo je vrhunac kada je ugledao sklupčanu, zgrčenu priliku unutra.

Košcati zarobljenik kudrave kose beše do pojasa go, u poderanim pantalonama i bos. Ležao je na boku, okrenut leđima omanjem starišini. Pleća su mu pulsirala zbog otežanog disanja: jasno se videlo da je u mukama, što je dodatno radovalo sve prisutne u ambaru.

„Ustaj, Pitere!”, povikao je čovek sa fenjerom... Ništa... Iako ga je čuo, zarobljenik po imenu Piter nije se ni makao. „Ustaj, Pitere!”, ponovio je naredbu ovaj i... Opet ništa. Jedan ledeni, ljutiti pogled ka vojniku čije ime beše Ditmar i ostalima pokazao je šta treba da rade. Uzeli su koplja, prišli do kaveza i protnuli vrhove kroz

rešetke. Zatim su, istovremeno, počeli da podbadaju zarobljenika koji je kriknuo, trgao se iz tog položaja i podigao na noge. A onda... Munjevito, kao panter, zarobljenik se bacio na rešetke i ispružio ruke kroz rešetke, u želji da dohvati čoveka s fenjerom. Na mestima gde su srebrne rešetke dodirivale njegovu telo koža je gorela, a on je urlao i, posle nekoliko sekundi, odustao. Pao je na kolena i oborio glavu, a vazduh je zamirisao na spaljeno, trulo meso.

Prodoran smeh čoveka sa fenjerom prolomio se ambarom. S druge strane, zarobljenik je ispuštao piskutave, jezive zvuke i lagano se pridizao. Kada se potpuno uspravio, uhvatio se šakama za golemi opasač koji mu je držao pantalone i zakašljao se. Onome ko ne zna o kome je reč, pomislio bi da se u kavezu nalazi obična skitnica kojoj, nekim čudom, oči skerletno sjaje, ali čovek sa fenjerom je znao... Znao je šta se krije iza tog sjaja i ko je zatočenika darivao magičnim opasačem... Isti onaj stranac s kojim je, sada već davno, sklopio životnu nagodbu.

„Dobro došao, Pitere”. Glas čoveka s fenjerom sada je bio mnogo mekši... I prijatniji... Ali nikako i iskren.

„Zahvalio bih ti se... Na dobrodošlici... Da nije ovih rešetki”, prokrklja zatočenik pa podlakticom obrisa pljuvačku što se nakupila pod donjom usnom.

„Neće biti potrebe za rešetkama, Pitere Stumpe, pogotovo kada budeš čuo moju ponudu.”

Piter Stump zareža kao zver umesto odgovora. „Ne interesuju me tvoje ponude, patuljče, ja sam odavno završio s nagodbama. Tvoji ljudi me sada mogu poslati đavolu tim srebrom na kopljima ili ću ja tebe, nakon što ti otkinem glavu i žeđ utolim tvojom krvlju.”

„Možeš da me vređaš, i da pretiš, ali ishod će biti isti. Donekle smo isti, ti i ja. Vukovi obojica, ponajviše zahvaljujući našem zajedničkom prijatelju”, reče zatočeniku čovek sa fenjerom, pokazujući mu na opasač.

Ove reči kao da su malo zbunile Pitera Stumpa, pa je začutao. Gledao je tamo-amo, pogledom prelazeći po tavanici koja je dobro prokišnjavala, kao da traži kakav otvor u kojem će mu se ukazati slika punoga meseca... I dati mu snagu da savlada rešetke.

„Ako istinu zboriš, mali čoveče, onda mi reci... Kakvu to ponudu imaš za mene?”

Omaleni čovek s fenjerom nestrpljivo je čekao na ovaj trenutak. „Želim da okupiš... Pripadnike tvog soja i kreneš u lov na jedan prastari mač. Kao i svaki dobar pas, od mene ćeš dobiti trag.”

Zatočenik je čoveka ošinuo ljutitim pogledom i blago zarežao. „To što tražiš... To si mogao da tražiš i bez ovih rešetki i kopalja.”

„Ima toga još, Pitere. Taj mač već traži jedna grupa ljudi. Ukoliko ti se nađu na putu, želim da njima učiniš ono što si malopre poručio da ćeš učiniti meni.”

Piter Stump se gromoglasno nasmeja, nateravši prisutne da se povuku još korak-dva unazad. Svi sem čoveka s fenjerom. „Polako postaješ ozbiljniji. Reci mi sada, šta ja dobijam za uzvrat?”

„Volfgang! Prinesi bočicu!”

Jedan od vojnika prišao je bliže i iz unutrašnjeg džepa vlažnog kaputa izvadio omanju bočicu. Beše zapečaćena voskom, dok se unutra, u gustoj tekućini, nalazila stabljika sa srololikim listovima i crnim bobicama. Zatočenik beše vidno iznenađen onim što je video, te tiho prošapta: „Beladona”.

„Da, Pitere... Beladona. Rešenje svih tvojih problema. Biće tvoja ako ispuniš zadatak koji sam ti namenio.”

Bez trunke razmišljanja, zatočenik po imenu Piter Stump povika: „Pristajem! Možeš da računaš da ću, sa mojom braćom, obaviti zadatak.”

„Onda dobro... Moji ljudi će ti dati instrukcije i objasniti kako ćeš me naći kada za to dođe vreme. Sada... Moram da idem, a ti ne brini, beladona će biti na sigurnom.”

Tada je čovek sa fenjerom krenuo ka zadnjem izlazu iz ambara, ali ga je samo na kratko zaustavio Stumpov glas: „Vuče, mogu li znati tvoje ime?”

„Ah, da... Učtivost mi ove grozne večeri nije jača strana, ne zameri. Zovem se Adolf... Adolf Hitler.”

Zatim je napustio mesto sastanka dok je Piter Stump čekao da ga Hitlerovi vojnici iznesu, misleći na stabljiku beladone i malene, crne bobice koje je želeo da okusi mnogo više nego ljudsku krv... Prvi put još od vremena kada se i sam susreo sa mističnim strancem u crnom kaputu...